

Ölümün Gölgesi

Kan Bağı Serisi Kitap 8

Türkçe Tercüme

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

İçindekiler

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14

Ölümün Gölgesi
Kan Bağı Serisi Kitap 8
Kan Bağı Serileri

Amy Blankenship, RK Melton
Translator: Zekiye Davas

Telif Hakkı © 2012 Amy Blankenship
İkinci Baskı TekTime tarafından yayımlanmıştır
Tüm hakları saklıdır.

Bölüm 1

Chad ve Trevor şu anda yüzyılın savaşına katılıyorlardı, öyle bir savaş ki çok az kişi ciddi bir yara almadan kurtulup yürüyerek ayrılabilirdi... bir bakışma yarışmasıydı bu.

Sonunda Chad pes etti ve gözlerini kıırttı. “Sana söyledim Trevor, bende bir sorun yok. Bana güven, eğer doğüstü bir gücüm olsaydı şu anda sana karşı kullanırdım. Ren bile hâlâ tamamen insan olduğumu ve hiçbir yan etkim olmadığını söylüyor.”

Chad, Trevor’dan bakışlarını kaçırıp Ren’e çevirdi. “Hadi ama, beni destekle.”

Ren omuz silkti ama Trevor’u görmezden geldi. Zira Chad’in aklanıp aklanmayacağına Storm karar verecekti. “Ondan hiçbir güç hissetmiyorum... sıfır. Gördüğüm kadarıyla hâlâ insan. Kriss, bir süreliğine normalden daha hızlı iyileşebileceğini söyledi.”

“Yani dirilişinin kalıcı olup olmadığını bilmiyoruz?” diye sordu Storm, Chad ve Trevor’un tartışmasından çıkan bu mizahi anı eğlenceli bulmuştu. Son zamanlarda onu eğlendiren şeylerin seviyesinin ne kadar düştüğüne kendi de şaşıyordu.

Ren, Storm’un düşünce akışına uyarak başını iki yana salladı. “Bunu kesin olarak bilmenin tek yolu, Chad’in tekrar öldürülmesi ve tekrar hayata dönmesi olur.”

Chad bir adım geri çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. “Bunu aklınızdan bile geçirmeyin. Ben bir laboratuvar faresi değilim ve nefes alıyor olmaktan oldukça memnunum.”

Storm, Chad’in hatırı için bastırıldığı gülümsemesini zor da olsa tuttu. “O zaman güvenle şunu varsayabiliriz: Kanat çıkartıp uçup gitmeyecek.” Chad’in ona sanki aklını kaybetmiş gibi bakması, Storm’un tutmaya çalıştığı gülümsemeyi kaybetmesine sebep oldu.

“Şaka yaptığını söyle bana,” dedi Chad, ona sert bir bakış atarak. Çünkü Storm böyle bir şey söylediğinde çoğu kişi ciddiye alırdı.

Storm bu soruya cevap vermemeyi tercih ederek Trevor'a döndü. Trevor da ona tuhaf bir bakış atıyordu. "Eğer burada kalmak istemiyorsa, Chad'in kalede kalması için bir sebep göremiyorum. İlk başta neden hedef alındığına dair bir ipucu bulabildiniz mi?"

"Hayır, ve her gün kurtlar onun dairesini izleyip kontrol ediyor ama katil hâlâ korkak suratını göstermedi," diye yanıtladı Trevor. "Eğer ortalıkta bir iblis dolaşıyor olsaydı, kurtlar mutlaka kokusunu alırdı. Ama yine de bence Chad'in oraya dönmesine gerek yok. Belli ki orası güvenli bir yer değil."

"Ben burada sanki yokmuşum gibi konuşmayı keser misiniz? Ben yetişkin bir adamım ve kendime bakabilirim," dedi Chad, gözlerini Trevor'a daraltarak. "Ben ölmüş değilken hâlâ intikam peşinde olamazsın."

"Ölmüştün," diye karşılık verdi Trevor. İkili yine yeni bir bakışma savaşında karşı karşıya geldiler.

"Bir anlaşma yapalım," dedi Storm, kendi yaptığı espriye gülerken. "Micah ve Titus, sürünün çoğuyla birlikte şu anda Night Light'ta yaşıyorlar. O devasa kulüpte fazlasıyla boş yer var ve zaten çoğu ile karakolda birlikte çalışıyorsun. Eğer burada kalmak istemiyorsan, neden orada kurt sürüsüyle yaşamayı kabul etmiyorsun?"

"Bana uyar," dedi Trevor kendinden emin bir şekilde. "Buradaki kale kadar güvenli değil ama bir katilin elini kolunu sallayarak gelip seni öldürebileceği bir yerden çok daha iyi."

"Kim öldü de sen benim patronum oldun?" diye Trevor'a neredeyse bağırdı Chad.

"Sen öldün, aptal," dedi Trevor, bir geri dönüş için bundan daha kolay bir cümle olmayacağını bilerek sırttı.

Chad, laboratuvar faresinden sokak köpeğine terfi etmek fikrinden hoşlanmayarak suratını buruşturdu. "Onların beni orada isteyeceklerini sana ne düşündürdü?"

"Kız kardeşin," dedi Trevor, dramatik bir şekilde iç çekerek. Elindeki en güçlü kartı tüm gücüyle kullanıyordu. "Aslında, Envy eğer oraya yalnız dönmeye kalkışırsan, daireyi yakmakla tehdit etti."

“Ne?” Chad partnerine suratını buruşturdu. “Bunu tamamen uyduruyorsun... değil mi?”

“Envy, Moon Dance’ta şu sıralar olan biten yoğunluk yüzünden onunla birlikte yaşamak istemeyeceğini düşündü. Orası şu anda yıllık Cadılar Bayramı partisine hazırlıklar ve eř zamanlı tadilat nedeniyle oldukça karışık. Yani hepsi bir araya gelip konuştular... ve Night Light şu anda kapalı olduğu için, tüm polislerin toplanma noktası haline geldi. Orada kendini evinde hissedersin diye düşündüler.”

Chad, üç adamın kendisine karşı birleştiğini hissederek onlara hırlamamak için kendini zor tuttu. Bunu çocuk bakıcılığı gibi görmeye başlamıştı ama bu noktada kaleden kurtulmak için neredeyse her şeyi yapmaya razıydı. Kabul ederse onu mikroskop altına yatıracaklarına yemin edebilirdi... bu, en hafif tabirle garip bir duyguydu. Kalede yaşayan tek insan oydu ama en çok tuhaf bulunan da kendisiydi.

“Haydi Trevor, eminim Evey sıkılmıştır. Bizi Envy’nin yanına götürsün ve ben kız kardeşimle biraz sohbet ederken... belki sen de Devon’a o ilginç arabayı gösterebilirsin,” dedi Chad sert bir bakış atarak, sonra odadan çıktı.

Trevor, Chad’in ardından baktı ve sonra Ren’e döndü. “Biliyor musun... Evey bana bu kadar bağlanmasaydı, şu anda sana ciddi şekilde sinirlenmiş olurum.”

Ren gülümsedi. “Ona iyi davran. O seni seviyor.” Trevor gözlerini devirdiğinde Ren kahkaha attı ve o da Chad’in peşinden çıktı.

*****

Angelica, metro girişine aşağıya baktıktan sonra güneşe çevirdi gözlerini, çünkü yer altına ineceği için onu kağıracağını biliyordu. Kaleden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı... bir süre yalnız kalıp gerçekten çalışabilmek istiyordu. Son bir haftadır Syn oldukça yardımcı olmuştu... ama Angelica’nın artık biraz mesafe koymaya ihtiyacı vardı.

Syn’in ilgisinden hoşlandığını kabul etmek zorundaydı, fakat o sabah uyandığında Syn’in yanında olmadığını fark ettiğinde onu aramaya başlamıştı. Bu onun için bir uyanış anıydı... hayatında hiç kimseyi böyle aramamıştı ve işte şimdi... ona ihtiyaç duyuyordu.

Aralarındaki cinsel gerilim zaten yeterince başını döndürüyordu... bir de ona bağımlı hale gelmek en son isteyeceği şeydi. Üstüne üstlük, kaleden ayrılmadan hemen önce bir rüya daha görmüştü. Bu onu rahatsız etmemeliydi belki ama hayatı boyunca yalnızca üçüncü kez rüya görüyordu ve bu onu fazlasıyla huzursuz etmişti.

Önceki iki rüya, ürkütücü küçük bir iblis kız ve kanla dolu bir şehir hakkında kâbuslardı... ama bu öyle değildi. Bu kez sevişiyordu... sanki rüyanın ortasında gözlerini açmış ve yosun kaplı bir yatağın üzerinde, hemen yanındaki şelalenin lagüne döküldüğü bir yerde, kendisini bir adamın altında bulmuştu.

Başını çevirip içindeki adama baktığında, göz göze geldiği kişi Syn'di ve aniden kendini rüyadan çekip almıştı.

Rüyanın ona hissettirdikleriyle başa çıkamayınca, Ren'in ofisine gitmiş ve haritalarını inceleyerek iblis faaliyetinin en yoğun olduğu yeri seçmişti. Geceyi bir otelde geçirmeyi planlayarak küçük bir çanta hazırlamış ve kimse fark etmeden kaleden gizlice ayrılmıştı. Sadece bir gece... kendine hâlâ yalnız kalabileceğini hatırlatmak için.

Arkasına bir kez daha dönüp takip edilmediğinden emin olduktan sonra, Angelica Los Angeles'ın altından geçen metro tünellerine inmek için merdivenleri inmeye başladı. Burası şimdiye kadar hep uzak durduğu bir yerdi çünkü burada her an üstüne atlamaya hazır bir şeyler olabilirdi. Fakat Ren'in haritada işaretlediği sıcak nokta, sokağın altından geliyor gibiydi. Demek ki cevap yer altındaydı.

Merdivenlerden yukarı çıkan iri bir adamı gördüğünde kaşlarını çattı ve yolunu açmak için duvara biraz daha yaklaştı. Ne var ki adam oldukça kötü bir ruh halinde olmalıydı ki kasıtlı olarak Angelica'ya çarptı ve neredeyse onun dengesini kaybedip merdivenlerden aşağı yuvarlanmasına sebep oluyordu. Etraftaki insanlar hiç umursamadı ve Angelica'nın kaşları daha da çatıldı çünkü bir metro polisi ona doğru yaklaşıyordu.

“İyi misiniz, Bayan?” diye sordu polis, uyuşturucu etkisinde olup olmadığını merak ederek. “Sizi sendeleyip neredeyse düşerken gördüm... Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Angelica'nın kaşları iyice çatıldı ve büyük adama merdivenlerden tekrar baktı. Onu kimse görmüyordu ama insanlar sanki oradaymış gibi yolundan

çekiliyorlardı.

“Hayır,” dedi yavaşça, “İyiyim.”

Polis başını sallayıp uzaklaştı ama Angelica gözlerini kıstı ve metro istasyonunun loş ışıklı alanına doğru tekrar baktı. Syn ona kendi enerjisini nasıl saklayacağını öğretmişti, böylece izini sürdüğü şey, onun geldiğini anlayamazdı. Görünmez bir iblisin ona çarptığı ve yoluna devam ettiği düşünülürse, bu yöntem gayet işe yarıyor gibi görünüyordu.

Diğer insanların göremediği huysuz iblisi nasıl bu kadar net gördüğünü merak ederek tekrar kaşlarını çattı. Kim olduğunu sorgulamayı sonra halletmeye karar vererek, çantasının kayışını omzunda düzeltti ve en güçlü iblis kaynağına doğru ilerlemeye devam etti.

O sırada Michael, kasabada yürüyüş yaparken Moon Light Maskeli Balosu için ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Kısa bir süre kostüm giymeyi düşündü ama pek hoşuna gitmedi. Sonunda en iyi seçeneğin The Witch’s Brew’den bir maske almak, on yedinci yüzyıldan kalma en şık kıyafetlerini giymek ve baloya kendisi olarak gitmek olduğuna karar verdi.

Köşeyi döndüğünde Angelica’yı metro girişinde Syn olmadan dururken gördü. Angelica’nın gökyüzüne hasretle bakışını ve sonra merdivenlerden aşağı inişini izledi.

Merakı iyice kabaran Michael, onu gizlice takip etmeye başladı. Merdiven kalabalıktı, dolayısıyla yakalanma konusunda endişesi yoktu... Angelica arkasına dönerse anında gölgelerle kaybolabileceğini biliyordu. Michael, bu numarayı çocukken bilmiş olmayı diledi ve sırttı.

Büyük bir adamın Angelica’ya kasıtlı şekilde çarpıp yoluna devam ettiğini gördüğünde gözleri daraldı. İçinde yükselen ani öfke onu bile şaşırttı. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı ve yürümeye devam ederek kendini adamın tam yoluna koydu. İki durup birbirlerine baktılar. Michael, Damon’ın bir zamanlar kendisini kızdıran bir iblise yaptığı şeyi hatırladı.

“Acele nereye?” diye sordu Michael soğuk bir gülümsemeyle.

Adamın dudakları aralandı ve çürük dolu dişleri Michael’ı neredeyse kusturacaktı. Michael, elini uzatarak iblisin göğsüne avucunu koydu... ona zarar vermedi, sadece dokundu. İblisin kafasının karıştığını görmek onu memnun etti.

“Kendiliğinden yanma diye bir şey duydun mu?” diye sordu Michael merakla, sonra elini çekti. “Duymadıysan, birazdan hızlandırılmış bir ders alacaksın.”

Michael bir adım geri çekildi ve iblis göğsüne baktıktan sonra çığlık atarken hızla gözden kayboldu. Adamın kıyafetleri duman çıkarırken çevresindeki insanlar çığlık atıp kaçmaya başladı. Saniyeler içinde adamın tüm görünür derisi kızardı, kabardı ve bir kamp ateşindeki közler gibi yanarak yok oldu.

Angelica, merdivenlerin köşesinden gelen çığlıkları duyunca duraksadı ve neler olduğunu merak etti. Adamın bir iblis olduğunu biliyordu ama ona bu şekilde saldıran kimdi? Angelica kaşını kaldırdı ve bunu ilk düşünenin kendisi olmasını istercesine sırttı, sonra omuz silkerek muhtemelen başka bir iblisin saldırdığını varsaydı.

Merdivenlerden hızla yukarı çıkan metro güvenlik görevlilerinin yolundan çekildi ve kemiklerin yanarken çıkardığı o eşsiz çatırdama sesini duyduğunda hafifçe gülümsedi. Storm haklıydı, çoğu iblis birbirini yok edecekti.

Michael gölgeleri etrafına sardı ve merdivenlerin en altına ışınlandı, Angelica ortaya çıktığında hâlâ görünmezdi. Angelica yanından geçip gittiğinde Michael neredeyse gülümseyecekti. Angelica'nın burada ne yaptığını bilmiyordu ama annesini takip etmek ona oldukça keyif veriyordu.

Angelica onu hatırlamıyordu ama Michael'ın annesiyle ilgili anıları hâlâ capcanlıydı... üstelik adı bile aynıydı. Belki de bu yüzden hayatı boyunca başka bir kadını sevmemişti... çünkü hiçbiri, annesinin onu ve huysuz Damon'ı sevdiği kadar sevmemişti.

Uzun süre gerçek aşkın yalnızca bir annenin çocuğuna duyduğu aşk olduğuna inanmıştı. Son zamanlarda ise çevresindeki insanlar bu teorisini sorgulamasına sebep olmuştu.

Angelica, metro peronunda insanların birbirleriyle etkileşimlerini izleyerek bekliyordu. Küçük bir çocuğun annesinin arkasından ona bakıp gülümsemesi, Syn'in hastanede yaptığı şeyi ona hatırlattı. Angelica da çocuğa gülümseyerek karşılık verdi ve keşke ona bir iblis kovucu verebilseydim diye geçirdi içinden... çünkü annesi farkında olmadan onu bu tünele bir sürü iblisin arasına getirmişti.

Angelica, düşüncelerinin tamamen daire çizdiğini ve tekrar Syn'e döndüğünü fark ettiğinde içi burkuldu. Biraz pervasız bir ruh haline bürünerek, insanları raylara düşmekten koruyan korkuluğa yaklaştı ve biraz üzerine eğilerek bir sağa, bir sola baktı. Sonra sol tarafa yöneldi, devasa odanın sonundaki korkuluğa kadar yürüdü ve tünele daha yakından bakmak için tekrar eğildi.

Gördüğü tek şey, aralıklı yerleştirilmiş loş floresan lambaların kısmen aydınlattığı karanlıktı. Bu lambalar o kadar seyrek yerleştirilmişti ki, pek bir işe yaramıyorlardı. Tünellerden ve karanlıktan nefret ettiği herkes tarafından bilinen bir şeydi. Şu anda burada Zachary'nin yanında olmasını dilediğini fark etti. Zachary sadece bir el hareketiyle istediği her yeri bir alevle aydınlatabiliyordu.

Zachary ilk kez önünde küçük alevler çağırdığında, Angelica ona haftalarca "ateş böceğim" diye takılmıştı. Bu anıyı hatırlayınca hafifçe gülümsedi. En azından Zachary biraz eğlence sunardı ve bir kadını deli eden bir Güneş Tanrısı'ndan çok daha güvenli bir ortak olurdu.

Omzundaki çantayı açan Angelica, kalenin özel silah odasından aldığı avuç içi büyüklüğündeki kristal küreyi çıkardı ve tüneldeki bakım yoluna atladı.

Arkasına bile bakmadı... eğer bakmış olsaydı, Michael'ın sessizce onu takip ederek karanlığa karıştığını görebilirdi.

Michael, Angelica'yı tünelde izlemeye devam etti ve hızla yanından geçen bir metro treni yüzünden yüzünü yana çevirdi. Tren geçtiğinde rüzgar saçlarını ve giysilerini savurdu ama beraberinde yoğun bir iblis kokusu da getirdi... hem de oldukça fazla.

Tünele tekrar baktığında, Angelica'nın durup arkasına baktığını gördü. Gölgelelerin içine çekilirken yüzünü buruşturdu; annesinin bu kadar tehlikeli bir iş yapıyor olması hoşuna gitmiyordu. Hiçbir iyi evlat, annesinin böyle bir işte çalışmasını istemezdi.

Altından gelen bir tırmalama sesi duyduğunda, Michael durdu ve korkuluklardan eğilerek, altında bulunan dar bir geçidin betonun hemen altından açıldığını gördü. Gözlerini kıstı, orada ne tür yaratıkların gizlendiğini merak etti.

Tekrar tünele baktığında Angelica'yı göremeyince dişlerini sıktı. Tünelin altındaki yan yollar, bakım kapıları ve gizli geçitler düşünülünce, onun hangi yöne gittiğini bulması gerekecekti.

Hızlanarak neredeyse bir bulanıklığa dönüştü ve dört yöne ayrılan bir kavşağa ulaştığında yavaşladı.

“Syn,” diye fısıldadı Michael, bu olasılıkları hiç beğenmemişti.

Syn, zihnine hafifçe dokunarak Angelica'nın iyi olduğunu ve emin ellerde olduğunu hissettirdi. Babasına bu konuda soru sormayı hiç düşünmedi ve Syn'in onun orada olduğunu nasıl bildiğini de sorgulamadı. Aslında, soracak olsa bile cevabı belliydi... Syn çocuklarının nerede olduğunu her zaman bilirdi.

En soldaki tünele baktı ve babasının aurasını orada hissederek rahatladı; annesinin güvende olduğunu biliyordu. Bir trenin daha yaklaştığını hissedince duvara yaslandı ve tren geçerken doğrudan içine baktı.

Görüşünü keskinleştirdiğinde, koltuklarda oturan insanların hızlı görüntülerini yakaladı ama asıl dikkatini çeken başka bir şeydi. Her bir vagon geçerken aralarda açılan kısa aralıklar sayesinde, karşı çift rayın diğer tarafını görebiliyordu. Orada, rüzgarla saçları savrulan uzun platin sarısı saçlı bir kadın duruyor ve ona bakıyordu.

Michael artık yolcuları umursamıyordu, tüm dikkatini ona vermişti. Kadın, büyük beyaz bir gömlek giymişti ve rüzgarla hafifçe dalgalanıyordu. Üstteki dört düğmesi açıktı ve tehlikeli şekilde daha fazlasını göstermek üzereydi.

Gözlerini aşağı kaydırırken, gömleğinin uyluğun ortasında bittiğini ve altında kısa pileli siyah bir etek olduğunu gördü; etek gömlekten belki iki parmak daha uzundu. Altında ise uzun ve düzgün bacaklar vardı. Gözlerini yavaşça tekrar yüzüne kaldırırken, Michael istemsizce büyülendiğini düşündü. Üzerindeki kıyafet sokaklara yakışacak kadar salaş olsa da, gördüğü en güzel varlıktı.

Aurora, yakınında bir anda yükselen enerjiyi hissettiğinde hazırlıksız yakalanmıştı ve saklandığı yerden çıkmıştı. Belki de ustalardan biri onu bulmuştu ve yaklaşıyordu diye kendini savunmaya hazır hale getirmişti.

Güçlü olanlardan kaçmaktan yorulmuştu... Samuel'den kaçıp geçidi geçtiğinden beri onlardan sürekli kaçıyordu.

Ama o bir korkak değildi... karşısına çıkan çoğu iblisi öldürmüştü, fakat bazıları onu gerçekten korkutuyordu ve onlardan bir adım önde olmak için çok çabalamıştı. Yanlış iblis tarafından yakalanırsa başına ne geleceğini çok iyi biliyordu... Samuel ona bu dersi acı bir şekilde öğretmişti.

Şimdi karşısındaki ruhu hissederken tamamen kafası karışmıştı. Ne insana benziyordu ne de iblise. Adeta güneşe bakmak gibiydi. Dudakları aralandı ve gözlerini ruhdan ayırıp ona baktığında, karşısındaki adamın garip ametist gözlerine hayranlıkla daldı.

Michael, trenin son vagonu yaklaşırken korkuluğa sıkıca tutundu, atlamaya hazırды. Ne olursa olsun... yalnız ve kaybolmuş görünüyordu ve ona bir kurtarıcı gibi bakıyordu.

Aurora, Michael aniden karşısında belirdiğinde derin bir nefes aldı ama iblislerde olduğu gibi kaçma ya da savaşma isteği hissetmedi. Yavaşça başını kaldırdı, konuşurken dudaklarına bakarak gözlerini onun en güzel gözlerine çevirdi.

“Burada olmamalısın... burası tehlikeli,” dedi Michael, onu kurtarma arzusunu bastırmaya çalışarak.

Aurora, Michael konuşurken gözlerini tekrar dudaklarına kaydırды ve bir adım daha yaklaştı. “Gerçek misin?” diye sordu, yüzüne dokunmak istemesine elini kaldırıp tereddüt etti. “Sana dokunabilir miyim?”

“Keşke dokunsan,” diye fısıldadı Michael, içinde bastırdığı tüm duygular kırılacak noktaya gelmişti. Parmağı yanaklarına hafifçe değdiğinde, diğer tüm duyguların önüne tek bir şey geçti... arzu. Başını eğdi ve dudaklarını umutsuzca onun dudaklarına bastırды.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>